

Fem og halvtredstidstyvende Møde.

Lørdagen den 20de Januar 1891, Kl. 1.

Første Viceformand (Bojsen): Ved Skrivelse af Gaars Dato meddeler Justitsministeren, at han i Landstinget har fremsat: „Forslag til Lov indeholdende Tillæg til og Forandring i Lov af 7de April 1876 om den offentlige Fred paa Folkekirken's Helligdage.“

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om en forandret Fordeling af Folketingsvalgtredene.

P. Holm: Det er jo ikke noget Særpræg for vor Lovgivning i Almindelighed at imødekomme dem, som mest kunde trænge til det, og naar der derfor for Øjeblikket foreligger et Forslag om noget at imødekomme dem, som have været i høj Grad forurettede i en længere Aarrække, er det en Selvfølge, at vi, der sympatisere med dem, som vi synes have været uretfærdig stillede, i og for sig ere tilfredse med, at dette Lovforslag er fremkommet. Det er ikke ukendt, at der har været fort adskillige Diskussioner, og navnlig i Agitationen er det blevet brugt som et Agitationsmiddel mod os, og specielt mod mig, at jeg skulde have været mod en Deling af Valgtredene, og at jeg særlig ikke skulde have interesseret mig tiltrækkelig for Delingen af den store Valgtreds, som jeg repræsenterer. Jeg tror imidlertid, at de, der tænke lidt over Sagen og se paa det foreliggende Lovforslag, ville indromme, at en mere behjnderlig Ante mod ens Virksomhed kunde vel næppe fremkomme; thi det er jo klart, at da nu denne mere retfærdige Inddeling foreligger, vil det kun kunne være

i Arbejdernes og i mine Meningsfællers Interesse, at dette Forslag bliver gennemført, om end ikke fuldstændig, som det foreligger, saa dog tilnærmelsesvis. Det har derfor selvfølgelig heller ikke været Tilfældet, at vi have stillet os mod en Deling af Valgtredene; vi have kun ønsket den mest mulig retfærdige Deling af disse. Vi have ønsket en retfærdig Deling, siger jeg, og jeg mener dermed, at vi navnlig have ønsket den retfærdig overfor den store fattige Del af Befolkningen. Forholdene ere jo nemlig saaledes, at Velstanden her i Landet og Velstanden i Samfundet i Almindelighed, kan man sige, er vokset enormt i de sidste Aar siden 1848, ikke alene her, men hele Verden over. Siden det Frihedspust, som man har kaldt det, kom over Landen, er der kommet en Foretagomhed, en Virksomhed til Stede, som har sat rige Frugter. Det kan ikke nægtes, at Velstanden er tiltaget i en overordentlig Grad. Det kan heller ikke benægtes, at Befolkningens Antal er vokset i en temmelig betydelig Grad. Men hvad der kan benægtes, det er, at den Samfundsrigdom, den Samfundsstand, som paa Grund af den større Virksomhed, der er udfoldet, er kommet til Stede, er fordelt paa en saa dan Maade, at den er retfærdig. Samtidig med, at Samfundsvelstanden øjensynlig er vokset, er ogsaa Fattigdommen forøget, og medens den fattige tidligere var forurettet i følelig Grad med Hensyn til sin Andel paa Samfundsforholdenes Ordning i Almindelighed, særlig gennem Repræsentationen, har denne Udvikling medført, at denne Forurettelse stedse er bleven større. Ved direkte Bestemmelser i Lovgivningen er en fattig afstanden i meget høj Grad fra at udøve Valgret. Efterhaanden som Udviklingen er foregaaet, er Rendsgerningen jo den, at de fattige ere bleven trængte sammen i bestemte Kvarterer, særlig i de store Byer. Disse Kvarterer ere voksende, og de Rendes, som disse Kvarterer ere indordnede under, ere derved voksende betydelig, og de fattiges Repræsentationsret er, foruden at være direkte indskrænket gennem Lovgivningen, derved yderligere bleven formindsket; deres Stilling er derved bleven uheldigere, end den paa Forhaand var. Vi, der have deltaget i det Arbejde, der har været ført i de senere Aar, for at arbejde den politiske Bevisthed